

CONDE DEL ASALTO

DEIXA'M ENTRAR A CASA TEVA

No hi ha millor manera de conèixer una ciutat que entrant a les seves cases. No serveix menjar als seus restaurants, beure a les seves barres ni comprar piles o Dannoninos a les seves botigues. No, és necessari entrar a les seves finques. Això, ara que la pandèmia desaconsella colar-se en espais tancats i fer visites a domicilis fora del teu cercle de confiança, es fa encara més evident. I potser per tot això m'acostumo a deixar caure pel 48H OpenHouse Barcelona, una iniciativa anual que permet entrar en edificis normalment tancats al públic i escoltar les seves històries.

Aquesta mania de voler tafanejar a casa aliena ve de lluny. Mai he tingut vocació de venedor de pisos de Tecnocasa ni de lampista per hores, tot i que d'aquests dos oficis m'agrada que visiten cases de desconeguts constantment.

Potser per això la meua part preferida de les nits de festa arribava quan s'acabava la nit i nosaltres l'allargàvem artificialment a casa d'algun conegut o, més ben dit, desconegut (el que es coneix generalment com a *after*, però que al que jo em referia com a «sobretaula»).

Pastetes a Altamira

Potser també per aquest motiu vaig poder arribar a disfrutar quan vaig treballar durant un any com a comercial de Canal+ a domicili: no sempre em deixaven entrar, però quan ho feien i m'asseia en un sofà de veí *random*, mirava absolutament totes les fotografies penjades, llums, model de tele i fins i tot seguia l'amfitrió per intentar endevinar com anaven les seves provisions de la nevera (els més acollidors eren els matrimonis de gent gran, que en alguna ocasió havien estat a punt d'adoptar-me com a net suplent, però a qui

NO HI HA MILLOR MANERA DE CONÈIXER UNA CIUTAT QUE TAFANEJAR A CASA DELS ALTRES

mai vaig poder encolomar una subscripció).

El mateix passa amb els meus viatges. Els millors moments a l'Havana arribaven quan podia entrar a les cases particulars no només a dormir, sinó també a menjar amb els amfitrions. I si anava a Roma o a Venècia, no fallava en la visita a algun palauet noble, d'aquests que els hereus obren al públic, de vegades per interès museístic i d'altres per pagar factures o manteniment: m'interessen, és clar, no només les cases dels veïns actuals, sinó també dels anteriors. Si pogués, portaria unes pastetes o un *pack* de sis cerveses a les coves d'Altamira.

Sardana de colzes

I així arribem al cap de setmana passat, quan ja no puc entrar en cap casa que no sigui la meua, de la qual ja feia dies que sospitava que probablement no podria sortir en un temps. Dissabte i diumenge passat es va celebrar l'OpenHouse Barcelona i aquesta vegada em vaig apuntar a veure el Col·legi d'Arquitectes. Amb una façana de gres on Picasso va estampar un mural quan tenia prohibitíssim tornar a l'Espanya franquista: ritus pagans, pasqua de Rams, *gegants* gargotejats just davant la catedral, on diumenge la gent escoltava sardanes (no ballaven perquè, tot i que no hi ha ball folklòric més mesurat, no respecta la distància de seguretat: seria divertit veure una sardana de colzes). Uns minuts d'explicació des de la plaça Nova i després pujar breument al vuitè pis d'aquest edifici, amb sofàs Barcelona, taules de vidre i vistes a la ciutat. Fantasiejar que escric el meu proper llibre allà, amb les finestres emmarcant postals de la meua ciutat. D'una ciutat que ja és igual veure des d'un vuitè pis que des dels seus carrers, ara que gairebé ja no es pot entrar a xafardejar cap edifici. ≡

MIQUI Otero

EL SEMÀFOR
El Mundo Today

 L'ACTUALITAT
DEL DEMÀ
DE BARCELONA

La cuina de casa meua

Per canviar una mica d'ambient i trencar amb la rutina, la setmana passada vaig decidir sortir a la nit i vaig anar fins a la cuina de casa meua. La veritat és que em va decebre. Gairebé no hi havia gent, la nevera feia molt soroll, hi havia un munt de plats sense netejar i el terra estava enganxós, per no parlar de la poca varietat de música i menjar. Vaig estar gairebé dues hores esperant i ningú em va atendre. No crec que hi torni.

La sala d'estar de casa meua

M'havien parlat bé d'aquest lloc, així que, després d'haver estudiat totes les opcions d'oci de la ciutat, vaig passar per aquí a les deu de la nit. Al principi em va agradar perquè hi havia un sofà còmode i una tele gran, però després va arribar una persona que deia que era la meua dona i em va distreure amb una història sobre la seva presumpta mare. No ho sé, el lloc està bé, però la gent va una mica passada de rosca.

El passadís de casa meua

Després d'haver explorat totes les ofertes d'oci de Barcelona, he de confessar que el meu lloc favorit és el passadís de casa meua. Em va agradar perquè és estret i allargat i fa la sensació que tens un lloc on anar. Recomano especialment ajeure's al terra i estirar els braços i les cames i quedar-se així fins a les sis del matí, hora en què tanca i t'obliguen a sortir al carrer.

Rubén

En lloc d'entregar l'informe de comptes del trimestre, el Rubén està dedicant tota la setmana a investigar una vacuna amb la qual acabar amb la pandèmia de coronavirus. El seu egoisme no coneix fronteres, cosa que té sentit perquè fa anys que forma part de Metges sense Fronteres. És una pena que hi hagi gent tan podrida per dins com el Rubén; tant de bo algun dia trobin una vacuna contra la roïndat humana.

OBERTURES
EN TEMPS
DE COVID

La primera botiga de mascaretes d'Espanya

A aquestes altures de la pandèmia, un pensaria que ja existia, però, no: acaba d'inaugurar-se a Barcelona URBNSK, la primera botiga de tot Espanya especialitzada en mascaretes. Una notícia inversemblant abans del 2020, però que sembla imprescindible

en la nova normalitat. Ens tocarà portar les mascaretes molt temps, per molt que li costi assumir a Miguel Bosé. I és per això, com explica Héctor Pardo, portaveu de la botiga, que es van decidir a obrir el local, per focalitzar en un sol punt de Barcelona tota me-

na d'«estampats, dissenys i marques» que encaixin amb qualsevol *outfit* i, a més, protegeixin del virus.

Els seus productes són –garanteixen– higiènics, reutilitzables i compleixen totes les normatives de seguretat sanitària. Vaja, el *checklist* del ministeri que ens hem après per força després d'haver estat mesos portant la nostra

roba vella recosida de les orelles. Amb botigues com URBNSK s'obre tot un armari de possibilitats per als nostres *looks* anti-Covid sense haver de portar l'antiestètica (i contaminant) mascareta de farmàcia. ABEL COBOS

URBNSK

Enric Granados, 80.
urbnmsk.com